

Arrest

nr. 210 790 van 11 oktober 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. VERHEYEN
Jan Van Beersstraat 42/2
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 14 april 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 maart 2018 tot beëindiging van het verblijf en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 maart 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 april 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat L. VERHEYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De feiten die de bestreden beslissingen voorafgaan worden als volgt opgelijst in de nota:

“Op 28.05.2003 diende verzoeker een asielaanvraag in.

Op 08.03.2005 werd verzoeker door de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen als vluchteling erkend.

Op 25.05.2012 werd verzoeker van ambtswege afgevoerd.

Op 12.06.2013 werd verzoeker door het Hof van beroep te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 9 jaar wegens moord, poging tot misdaad. Het door verzoeker aangetekende Cassatieberoep werd verworpen op 26.11.2013.

Op 31.03.2016 besliste de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen tot intrekking van de vluchtelingenstatus van verzoeker.

Op 01.09.2016 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 173 904 de beslissing houdende de intrekking van de vluchtelingenstatus dd. 31.03.2016.

Op 19.10.2016 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie, in zijn hoedanigheid van zijn zoon [A.K.] (Belgische nationaliteit).

Op 18.04.2017 besliste de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 19.04.2017 besliste de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot intrekking van het bevelscomponent van de beslissing dd. 18.04.2017

Op 19.04.2017 werd de beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) aan verzoeker betekend. Het door verzoeker tegen de voormelde beslissing ingediende annulatieberoep werd op 31.08.2017 bij arrest nr. 191 221 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

Op 16.10.2017 hertrouwde verzoeker met zijn ex-echtgenote, mevr. [A.K.] (Belgische nationaliteit).

Per aangetekend schrijven dd. 07.11.2017 werd verzoeker ervan op de hoogte gesteld dat zijn recht op verblijf mogelijks zou worden beëindigd. Hij werd verzocht om alle documenten en elementen aan te brengen die een beslissing tot intrekking of beëindiging van zijn recht op verblijf zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Verzoeker haalde de aangetekende zending op 14.11.2017 af bij het postkantoor doch maakte geen gebruik van deze mogelijkheid.

Op 06.12.2017 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie, in zijn hoedanigheid van echtgenoot van mevr. [A.K.] (Belgische nationaliteit). “

1.2. Op 16 maart 2018 treft de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot beëindiging van het verblijf

Dit vormt de eerste bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Mijnheer

naam: K.F.

voornaam: F.

(...)

nationaliteit: van Joegoslavische herkomst

in voorkomend geval, ALIAS: S.F. (...) van Joegoslavische nationaliteit

Krachtens artikel 44bis, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

U diende op 20/05/1998 een eerste asielaanvraag in onder de alias '[S.F.]' (°01/05/1977 te Marevc, van Joegoslavische nationaliteit). De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) besliste op 13/08/1998 tot een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Op 30/11/1998 diende u een tweede asielaanvraag in onder uw huidige identiteit '[K.F.]' (°08/08/1977 te Pristina van Joegoslavische nationaliteit). Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) verklaarde de asielaanvraag niet ontvankelijk op 28/11/2001. Vervolgens diende u op 28/05/2003 een derde asielaanvraag in onder uw huidige identiteit en op 20/01/2005 werd u erkend als vluchteling door het CGVS. Als een gevolg van deze erkenning werd u in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van onbeperkte duur en op 11/03/2005 ontving u een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister met vermelding 'onbeperkte duur', geldig - na verlenging - tot 24/09/2019. U diende een vraag tot identiteitswijziging in en u legde hierbij ter staving een Kosovaars paspoort, afgeleverd op 24/10/2017 door het Ministerie van Binnenlandse Zaken Kosovo, voor.

Op 12/06/2013 werd u definitief veroordeeld bij verstek door het Hof van Beroep te Antwerpen tot 9 jaar gevangenisstraf wegens poging tot moord.

Ten gevolge van deze nieuwe elementen heropende het CGVS het onderzoek aangaande uw vluchtelingenstatus. Op 08/03/2016 werd u door een medewerker van het CGVS gehoord teneinde u de kans te bieden argumenten aan te halen voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus. U verklaarde nog steeds uw herkomstland te vrezen en verwees hierbij naar uw initiële asielrelaas, verder gaf u aan niet naar Kosovo te kunnen terugkeren aangezien u hier nodig bent voor uw twee kinderen en ex-echtgenote, aan wie u trouw alimentatiegeld betaalt. U haalde aan dat u sinds enige tijd opnieuw het recht pad bewandelt en dat u werkt en een woning huurt. Tijdens uw gehoord legde u een attest van uw gezinssamenstelling voor en twee brieven opgesteld door uw voormalige echtgenote en oudste zoon. Het CGVS oordeelde dat uw initieel asielrelaas ongeloofwaardig is en dat u een gevaar vormt voor de samenleving, gelet op uw definitieve veroordeling wegens een bijzonder ernstig misdrijf. Op 31/03/2016 heeft het CGVS uw vluchtelingenstatus ingetrokken op basis van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980. Tegen deze beslissing diende u op 29/04/2016 beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). De RvV oordeelde dat u niet terugschrikt voor het gebruik van geweld en dat u geen respect heeft voor het leven van anderen, waardoor uw gedragingen een rechtstreekse bedreiging vormen voor de gemoedrust en fysieke veiligheid van de bevolking. Verder wees de RvV erop dat het feit dat u uw straf onder elektronisch toezicht uitzit, een contract van onbepaalde duur heeft, spijt heeft van wat u heeft gedaan en twee Belgische kinderen heeft, geenszins afbreuk doen aan de bijzondere ernst van de door u gepleegde feiten waarvoor u definitief veroordeeld werd. Dienvolgens bevestigde de RvV op 01/09/2016 de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus.

Gezien uw vluchtelingenstatus ingetrokken werd op grond van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980, staat vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen een einde te maken aan uw verblijf.

U werd op 07/11/2017 (poststempel 08/11/2017) per aangetekend schrijven uitgenodigd door de DVZ om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). U ging de aangetekende zending op 14/11/2017 afhalen bij het postkantoor. U maakte evenwel geen gebruik van deze mogelijkheid, aldus kan enkel op basis van uw actueel dossier bij de DVZ een beslissing aangaande het beëindigen van uw verblijfsrecht worden genomen.

Aangaande uw familiale banden blijkt uit uw administratieve dossier en rijksregister dat u twee Belgische kinderen heeft en dat u op 16/10/2017 hertrouwde te Antwerpen met uw ex-echtgenote, die eveneens de Belgische nationaliteit heeft. Het feit dat u gezinsbanden in België heeft, doet geen afbreuk aan de bijzondere ernst van de feiten die u pleegde waarvoor u definitief veroordeeld werd. Uw persoonlijk gedrag wijst er immers op dat u er niet voor terugschrikt om geweld te gebruiken en geen respect heeft voor het leven van anderen. Het feit dat u bovengenoemde feiten pleegde, toont aan dat u geenszins de verantwoordelijkheid opnam ten aanzien van uw gezin, aangezien u had moeten weten dat dergelijk gewelddadig gedrag ernstige gevolgen kon hebben voor uw verblijfsrecht in België, alsook een regulier gezinsleven in de weg staan. Zelfs bij u terechtzitting nam u uw verantwoordelijkheid niet op, aangezien u het naliet aanwezig te zijn. Verder dient te worden opgemerkt dat huidige beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht geen verwijderingsmaatregel impliceert maar enkel een einde stelt aan uw verblijfsrecht. Verder verklaarde u tijdens uw asielrelaas dat uw ouders en twee broers te Kosovo verblijven, en uw zus te Duitsland. Aldus heeft u nog familiale banden waarop u kunt terugvallen in uw land van herkomst, alsook in Duitsland. Als een gevolg is er geen familiaal beletsel voor de beëindiging van het verblijfsrecht.

U bent 40 jaar oud en verblijft sedert mei 1998 in België. Hieruit blijkt dat u reeds een geruime tijd in België verblijft. Echter, de aanwijzingen van een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving in uw dossier zijn niet navenant. Integratie of hechte sociale en culturele banden met de Belgische samenleving kan niet verondersteld worden louter op basis van de duur van uw verblijf in het Rijk. Zo staat vast dat u op 12/06/2013 definitief veroordeeld werd door het Hof van Beroep te Antwerpen tot 9 jaar gevangenisstraf wegens poging tot moord. Deze feiten deden zich voor met voorbedachten rade, met een vuurwapen, in de uitgaansbuurt te Antwerpen.

We wijzen er ook op dat u geen documenten voorlegde waaruit blijkt dat u ondertussen één van de officiële landstalen machtig bent, evenmin legde u een attest van inburgering voor. Uit uw administratieve dossier blijkt dat u tewerkgesteld was op de reguliere arbeidsmarkt door middel van een contract van onbepaalde duur. Echter, u legde geen documenten waaruit blijkt dat dit arbeidscontract

nog steeds van toepassing is. Verder blijkt dat u aangesloten bent bij het ziekenfonds de Voorzorg en dat u over een huurcontract beschikt. Deze zijn standaard documenten die weinig inzicht bieden in de sociale en culturele integratie van de betrokkene in België. Alle burgers hebben er een persoonlijk voordeel bij om zich op het gebied van huisvesting, ziektekosten en andere verzekeringen in orde te stellen. Bovendien doet het feit of u al dan niet arbeidsactief bent geen afbreuk aan de ernstige feiten die door u gepleegd werden en staat het vast dat u een gevaar vormt voor de samenleving, aangezien u definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf. Uit het voorgaande blijkt dat u tijdens uw verblijf in België geen sociale en culturele banden heeft opgebouwd die sterker zijn dan die met het land van herkomst, aangezien u er zich zelfs niet kan toe bewegen de Belgische wetten en regels te respecteren en na te leven. Als een gevolg mag geconcludeerd worden dat er geen culturele of sociale banden zijn in België die het nemen van deze beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht beletten.

Om hogervermelde redenen wordt er krachtens artikel 44bis, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een einde gemaakt aan uw verblijf om redenen van openbare orde."

1.3. Op 16 maart 2018 treft de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 20).

Dit is de tweede bestreden beslissing. Zij luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 06.12.2017 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

X Het recht op verblijf wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd. Persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid:

Betrokkene heeft een zware inbreuk op de openbare orde gepleegd en werd door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld op 12/06/2013 tot een gevangenisstraf van 9 jaar wegens moord, poging tot misdaad. Betrokkene tekende Cassatie aan, dit werd echter verworpen op 26.11.2013.

Betrokkene deed eerder een aanvraag in functie van zijn Belgische kinderen op 19.10.2016. Deze aanvraag werd geweigerd op 18.04.2017. Betrokkene ging in beroep tegen deze beslissing, de Raad voor vreemdelingenbetwistingen besliste echter op 31.08.2017 het beroep te verwerpen. Heden doet betrokkene zijn aanvraag in functie van zijn echtgenote [K.A.] ([...]).

Ongeacht het feit dat de referentiepersoon is gewijzigd, dient nog steeds te worden vastgesteld dat betrokkenes aanvraag tot verblijf overeenkomstig art. 43, §2 van de wet van 15.12.1980 dient te worden geweigerd.

Uit de aard, de ernst en de recentheid in de tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene (nog steeds) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Betrokkene is gehuwd in 2000 met [K.A.] [...] (Belgische) en heeft samen met zijn echtgenote 3 kinderen. Eén kind is geboren in 2000, een ander in het jaar 2007. Kennelijk is het echtpaar wel gescheiden in 2011, echter zijn ze opnieuw in het huwelijk getreden in oktober 2017 en is er sinds januari 2018 een dochtertje bij in het gezin. Het is dus redelijk te stellen dat zij ondanks de echtscheiding, op een bepaald moment terug zijn samengekomen als koppel, waardoor ze recentelijk ertoe besloten hebben opnieuw te huwen.

Deze gezinssituatie heeft betrokkene er kennelijk niet van weerhouden de Belgische strafwetgeving op zeer flagrante wijze te overtreden. Uit het arrest blijkt dat betrokkene zich ineen stripteasebar ophield, daar ineen woordenwisseling terecht kwam met een zekere mijnheer [H.], deze mijnheer [H.] buiten het probleem wou aanpakken (te verstaan als vechten), waarop betrokkene een achterkamer binnenging en met een wapen terug naar buiten kwam, waarna hij vervolgens naar buiten ging en de betreffende heer [H.] neerschoot. Er is bij dit alles ook sprake van elementen van voorbedachte rade, betrokkene en de heer [H.] hadden al eerder ruzie met elkaar, betrokkene had gedreigd de volgende keer daar een einde aan te stellen, hij kocht niet lang voor de schietpartij het wapen op illegale wijze aan. De feiten vonden plaats op 25.05.2008, op een moment dus dat de oudste kinderen van betrokkene reeds geboren

waren. Betrokkene gebruikte een vuurwapen in een uitgaansbuurt van Antwerpen. Het is dus redelijk te stellen dat betrokkene niet terugschrikt voor het gebruik van extreem geweld en dat hij geen respect heeft voor het leven van anderen. Zijn gedragingen vormen een rechtstreekse bedreiging voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking. De betrokkene werd dus veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf en tot een zeer zware straf. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat betrokkene straf slechts op 10 september 2021 een einde neemt. Wat betreft de evenredigheid van deze weigering van verblijfsrecht tegenover de gezinsbelangen van betrokkene dient bovendien opgemerkt te worden dat de veroordeling van betrokkene bij verstek werd uitgesproken, zowel de aanvankelijke correctionele veroordeling dd. 11.06.2010, als deze in beroep dd. 7.03.2012. Betrokkene werd immers, na enkele maanden vasthouding in voorarrest, vrijgelaten onder voorwaarden op 5.12.2008 maar verdween nadien. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat betrokkene van november 2011 tot maart 2013 in Spanje heeft verbleven. Op die manier dient dus te worden vastgesteld dat betrokkene zelf, na het plegen van de feiten, zijn gezin in de steek liet en bezwaarlijk kon instaan voor de opvoeding van de kinderen en het onderhouden van zijn huwelijk met de referentiepersoon. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit alles van verantwoordelijkheid van betrokkene tegenover zijn gezin getuigde. Betrokkene had moeten weten dat dit ernstige gevolgen kon hebben voor zijn verblijfsrecht in België en dit gedrag een regulier gezinsleven in de weg zou staan. Door de strafrechtelijke bepalingen zo flagrant te overtreden en vervolgens niet op te dagen bij zijn proces, deed hij eigenlijk reeds zelf afstand van dat reguliere gezinsleven. Gezien deze overwegingen wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het recente huwelijk met dezelfde partner van toen, mevrouw [K.A.] en de nieuwe baby doen geen afbreuk aan bovenstaande. Het op zich hernemen door betrokkene van zijn gezinsleven, hoeft op zich helemaal niet te betekenen dat mijnheer zich herpakt heeft en geen gevaar meer vormt voor de maatschappij. Toen de feiten werden gepleegd had mijnheer ook een relatie met mevrouw en hadden ze net ook een baby gekregen. Dat heeft hem er toen niet van weerhouden het misdrijf te stellen. Het feit dat betrokkene kennelijk enige tijd onder elektronisch toezicht is geplaatst, betekent evenmin dat er geen risico bestaat dat hij zich in de toekomst niet meer zal bezondigen aan nieuwe strafbare feiten. Elektronische toezicht is een gunstmaatregel waardoor het mogelijk is een gevangenisstraf uit te voeren buiten de gevangenis muren, doch waarbij verplaatsingen aan aanzienlijke beperkingen zijn verbonden wel degelijk om recidive te vermijden en de samenleving dus te proberen te beschermen tegen eventuele nieuwe strafrechtelijke feiten van de veroordeelde. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene heden voorwaardelijke invrijheidstelling zou genieten en welke de voorwaarden daarbij zijn. Voor zover de bewijsstukken betreffende het leefloon die de Belgische echtgenote heeft genoten en het stopzetten daarvan, alsook de bewijs van de tewerkstelling van mijnheer, werden aangebracht om de financiële afhankelijkheid van zijn gezin aan te tonen, kan dienstig opgemerkt worden dat het gezin het financieel jarenlang zonder inbreng van mijnheer heeft moeten doen. Gezien de echtgenote van mijnheer kennelijk niet in staat is om te werken, heeft ze zich daarom moeten wenden tot het ocmw. Een ideale situatie is dit uiteraard niet, maar het bewijst dat er wel degelijk een sociaal vangnet is voor mevrouw en haar gezin. Mijnheer heeft zelf al veel meer gekost aan de Belgische belastingbetaler door de strafrechtelijke feiten die hij gesteld heeft, dus nu laten uitschijnen dat hij (eindelijk) bereid is de financiële verantwoordelijkheid te nemen voor zijn gezin om de Belgische staat het uitkeren van het leefloon te kunnen besparen is toch wel de dingen op zijn kop zetten.

In elk geval doet de huidige tewerkstelling van betrokkene ook geen afbreuk aan de feiten die werden gepleegd, de milieus in dewelke hij kennelijk verkeerde en het risico dat hij vormt voor de maatschappij. Voor zover hij in het verleden immers regulier was tewerkgesteld bij de heer Wijnants, heeft hem dat er in het verleden ook niet van weerhouden zich in zijn vrije tijd in bedenkelijke milieus op te houden en een ernstige inbreuk te plegen op de openbare orde.

Geen van de andere voorgelegde documenten doet afbreuk aan deze vaststelling.

Betrokkene kan zich niet beroepen op art. 40ter van de wet, wegens bezwaren van openbare orde.

Ten overvloede dient te worden opgemerkt dat ook de middelenvereiste, in hoofde van de Belgische referentiepersoon overeenkomstig art. 40ter niet is voldaan. Overeenkomstig de bepalingen van art. 40ter is het wel degelijk de Belgische die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om betrokkene het verblijfsrecht te kunnen verlenen. De bestaansmiddelen die betrokkene zelf genereert kunnen daarbij niet in aanmerking worden genomen. Ook om deze reden van het verblijfsrecht niet aan betrokkene worden toegestaan."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In haar nota werpt de verwerende partij het volgende op:

“2.1 Exceptie van onontvankelijkheid – Gebrek aan samenhang.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, Raad van State I. Afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop, Brugge, die Keure, 2007, 65).

Verzoekende partij vecht in eenzelfde verzoekschrift twee beslissingen aan, m.n.

- De beslissing dd. 16.03.2018 houdende de beëindiging van het verblijf;

- De beslissing dd. 16.03.2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Deze beslissingen maken onmiskenbaar twee onderscheiden beslissingen uit, waaraan verschillende feitelijke en juridische motieven ten grondslag liggen.

Naar inzichten van verweerder kan verzoekende partij beide beslissingen niet op ontvankelijke wijze aanvechten bij eenzelfde verzoekschrift. Verzoekende partij toont naar inzichten van verweerder niet aan dat beide beslissingen dermate verknocht zijn dat zij in eenzelfde procedure dienen te worden behandelen.

Wanneer een verzoekende partij meerdere beslissingen met hetzelfde verzoekschrift heeft bestreden, en er bestaat onvoldoende samenhang tussen die beslissingen, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift, en de daarmee direct samenhangende bestreden handeling. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoeker vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (R. STEVENS. 10. De Raad van State, 1. afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71). 4/12

De verweerder stelt vast dat verzoekende partij de beslissing houdende de beëindiging van het verblijf eerst heeft vernoemd in het verzoekschrift.

Het beroep is derhalve onontvankelijk in zoverre gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20)”.

2.2. Ter terechtzitting werd aan de verzoekende partij gevraagd de samenhang te duiden tussen de twee bestreden beslissingen. In het proces-verbaal van de terechtzitting werd het volgende opgenomen:

“De voorzitter wijst de verzoekende partij op de exceptie betreffende het gebrek aan samenhang tussen de bestreden beslissingen die de verwerende partij heeft aangevoerd in haar nota, daar deze beslissingen berusten op een verschillende rechtsgrond. Zo hangt de beslissing tot beëindiging van het verblijf samen met de intrekking van de B-kaart die de verzoekende partij werd afgeleverd ingevolge haar erkenning als vluchteling, terwijl de beslissing tot weigering van verblijf het antwoord vormt op de aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie. De verzoekende partij repliceert dat de bestreden beslissingen eenzelfde “oorzaak” hebben. Met name werden zij beide genomen naar aanleiding van haar strafrechtelijke veroordeling en heeft zij ze om die reden met hetzelfde verzoekschrift aangevochten. Door de voorzitter gevraagd welke beslissing zij de belangrijkste vindt indien de Raad de samenhang tussen de bestreden beslissingen niet zou aanvaarden, duidt de verzoekende partij de beslissing tot beëindiging van het verblijf als de belangrijkste aan.”

2.3. Het gegeven dat in beide beslissingen verwezen wordt naar dezelfde strafrechtelijke veroordeling kan op zich niet maken dat er sprake is van samenhang tussen de bestreden beslissingen. De tweede bestreden beslissing vormt een antwoord op verzoekers aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een burger van de Unie, dit op grond van zijn huwelijk met een Belgische onderdaan. De rechtsgrond van deze beslissing is in eerste instantie artikel 43, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en in tweede instantie, artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. De eerste bestreden beslissing maakt een einde aan het verblijf van verzoeker. Ze is niet het gevolg van een aanvraag van verzoeker en betreft een beslissing die de verwerende partij uit eigen beweging treft. De rechtsgrond van deze beslissing is anders, met name artikel 44 bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Ze verwijst weliswaar naar verzoekers strafrechtelijke veroordeling maar ze werd in eerste instantie getroffen op grond van het feit dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 31 maart 2016 verzoekers vluchtelingenstatus heeft ingetrokken. De tweede bestreden beslissing stelt duidelijk,

“Gezien uw vluchtelingenstatus ingetrokken werd op grond van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980, staat vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen een einde te maken aan uw verblijf”.

2.4. Gelet op dit alles dient samen met de verwerende partij te worden besloten dat er geen samenhang is tussen de bestreden beslissingen. Aangezien de verzoekende partij ter terechtzitting de eerste bestreden beslissing als de belangrijkste bestreden beslissing aanduidt, is het beroep onontvankelijk voor zover het werd ingediend tegen de tweede bestreden beslissing.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep voor zover het werd ingediend tegen de tweede bestreden beslissing, opgeworpen in de nota wegens een gebrek aan samenhang, is gegrond.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het werd ingediend tegen de eerste bestreden beslissing, zijnde de beslissing tot beëindiging van het verblijf.

3.1. In eerste middel werpt verzoeker de schending op van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Hij betoogt als volgt:

Verzoekende partij deed dus een aanvraag van verblijfstitel op grond van art. 40ter van de Vreemdelingenwet in hoedanigheid van een familielid van een burger van de Europese Unie in zijn hoedanigheid van echtgenoot van een Belgische vrouw met name [K.A.];

Doordat DVZ de openbare orde en de openbare veiligheid gaat invoeren op een onrechtmatige wijze wordt het vermelde artikel 40ter geschonden. Men moet zien naar de actuele situatie van verzoekende partij en zien of hij nu een probleem betekent voor de openbare orde en de nationale veiligheid.

Dat verzoekende partij zijn straf ondergaat sinds 2013 en sinds 2008 geen enkel strafbaar feit meer heeft begaan ;

Anderzijds heeft verzoekende partij een zeer goede band opnieuw kunnen opbouwen met zijn kinderen en zelfs met zijn gewezen echtgenote, waarmee geen rekening wordt gehouden ;

Dat in deze niet enkel het belang van verzoekende partij dient te worden beoordeeld doch tevens het belang van zijn echtgenote en zijn kinderen met het verblijf van verzoekende partij bij het gezin, wat wordt miskend in de beslissingen a quo ;

Dat de financiële draagkracht van de referentiepersoon in deze niet ter sprake is daar er sprake is van overmacht omdat de referentiepersoon nl. de echtgenote van verzoekende partij niet zal kunnen werken gezien haar fysieke problemen ;

Dat we hierbij moeten rekening houden met het feit dat wanneer verzoekende partij zijn financiële verantwoordelijkheid niet mag nemen, het gezin slechts een beperkte tussenkomst zal hebben van het OCMW waarbij niet altijd alle kansen ontstaan ;

Het feit dat verzoekende partij in het verleden soms zijn financiële verantwoordelijkheid niet nam daar we toch de laatste 5 jaar moeten beoordelen waarbij er een positieve evolutie is en waarbij het OCMW dat veel geld nodig heeft, toch wat wordt ontlast ;

Het is prachtig van DVZ verzoekende partij in België te laten doch het is niet aanneembaar hem hier te laten zonder zijn verplichtingen te kunnen opnemen voor zijn gezin ;

Verzoekende partij heeft al lang geleden voor de gevolgen van zijn misdaad 10 jaar geleden en ook het gezin heeft hiervoor lang geleden ;

Derhalve is er wel degelijk sprake van een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet ;”.

3.2. Het eerste middel is duidelijk gericht tegen de tweede bestreden beslissing. Gelet op het gestelde in punt 2 is dit middel onontvankelijk.

3.3. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Totaal ten onrechte beweert DVZ dat op grond van artikel 8 2de lid van het EVRM een inmenging in het privé-en in het gezinsleven in concreto mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren ;

DVZ komt hier met algemeenheden voor de dag die zeker in concreto niet van toepassing zijn ;

In concreto is er geen enkel element dat aantoonst dat verzoekende partij opnieuw de vergissing zou begaan waarvoor hij werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen, zoals hoger uiteengezet ;

Verzoekende partij ondergaat zijn straf en alles verloopt een positieve wijze verloopt en dat een herhaling niet zal gebeuren ;

Derhalve mag in deze niet gesteld worden dat het gezinsleven mineur is aan de openbare veiligheid ;

Er is geen enkele reden aanwezig om dit gezinsleven van verzoekende partij ondergeschikt te maken aan de openbare orde en aan verzoekende partij geen verblijfsrecht toe te kennen ;”

3.4. In de eerste bestreden beslissing, waarbij verzoekers verblijf wordt beëindigd om redenen van openbare orde, wordt uitvoerig gemotiveerd in het licht van verzoekers gezins- en privéleven en wordt nog nader geduid *“dat huidige beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht geen verwijderingsmaatregel impliceert maar enkel een einde stelt aan uw verblijfsrecht”*. Verzoeker kan de afwegingen die in het licht van artikel 8 van het EVRM figureren in de tweede bestreden beslissing niet doen wankelen door simpelweg te stellen dat hij zijn straf ondergaat, dat een herhaling niet zal gebeuren, dat niet mag gesteld dat zijn gezinsleven *“mineur is aan de openbare veiligheid”* en dat er geen enkele reden is om zijn gezinsleven ondergeschikt te maken aan de openbare orde. Voorts blijkt uit de eerste bestreden beslissing dat ze is toegespitst op de elementen die verzoekers zaak kenmerken zodat verzoeker niet dienstig kan opwerpen dat de verwerende partij *“met algemeenheden voor de dag [komt] die zeker in concreto niet van toepassing zijn”*. Verzoeker stelt dat hij niet opnieuw *“de vergissing zou begaan waarvoor hij werd veroordeeld”* maar naast de vaststelling dat verzoeker de poging tot moord waarvoor hij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van negen jaar nogal misplaatst afdoet als een *“vergissing”*, is dit niet meer dan verzoekers eigen overtuiging die de eerste bestreden beslissing bezwaarlijk aan het wankelen kan brengen.

Het tweede middel is ongegrond.

3.5. In een derde middel werpt verzoeker de schending op van *“De formele motiveringsplicht wet 29 juli 1991”*.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Aangezien DVZ voorbijgaat aan de huidige situatie van verzoekende partij nl. zijn positieve evolutie met betrekking tot zijn reclassering en zijn tewerkstelling en de goede verstandhouding met zijn echtgenote en zijn kinderen en zijn verplichtingen opzichtsens zijn gezin , is de beslissing niet naar behoren gemotiveerd ;

Dat DVZ ten onrechte al deze elementen van positieve evolutie en de inzet van verzoekende partij opzij laat ;

Dat DVZ vergeet dat verzoekende partij reeds zijn straf ondergaat en een nieuw leven opbouwt, een nieuw leven enerzijds opzichtsens de Belgische gemeenschap en anderzijds opzichtsens zijn gezin ;

Overigens verzoekende partij verblijft op dit ogenblik geenszins onder elektronisch toezicht doch gezien zijn goed gedrag werd hij voorlopig in vrijheid gesteld waardoor hij tewerk wordt gesteld en DVZ is hiervan zeer goed op de hoogte vermits uit de stukken 4 en 5 de tewerkstelling is gemeld, wat niet kan onder elektronisch toezicht ;

*Dat DVZ toch wel een vergissing begaat door bij de beoordeling van de zaak door de belangen van het gezin nl van echtgenote en kinderen volledig te negeren;
DVZ moet ook de belangen van het gezin erkennen ;”*

3.6. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat ze rekening houdt met het feit dat verzoeker hier een echtgenote en kinderen heeft, zijn straf onder elektronisch toezicht uitzit, een contract voor onbepaalde duur heeft en hierover ook motiveert. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk voorhouden in zijn verzoekschrift dat de verwerende partij hieraan voorbijgaat of de belangen van het gezin volledig genegeerd heeft. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen blijkt dan ook niet. Voor zover dient te worden aangenomen dat verzoeker door de motieven die figureren in de eerste bestreden beslissing op inhoudelijk vlak te bekritisieren, de schending van de materiële motiveringsplicht beoogt op te werpen, wijst de Raad op het volgende. Verzoeker zet zijn persoonlijke elementen in de verf maar hiermee toont hij niet aan dat de verwerende partij, mits verwijzing naar het arrest van het hof van beroep van 12 juni 2013 waarbij verzoeker bij verstek veroordeeld werd tot 9 jaar gevangenisstraf wegens poging tot moord, dit met voorbedachte rade en met een vuurwapen in de uitgaansbuurt van Antwerpen, mits verwijzing naar de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2016 tot intrekking van verzoekers vluchtelingenstatus, waarin gesteld werd dat verzoeker een gevaar voor de samenleving vormt en mits verwijzing naar het arrest van de Raad van 1 september 2016 waarbij de Raad de intrekking van verzoekers vluchtelingenstatus bevestigde, en waarin gesteld werd dat verzoeker niet terugschrikt voor het gebruik van extreem geweld en dat hij geen respect heeft voor het leven van anderen, waardoor zijn gedragingen een rechtstreekse bedreiging vormen voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking, op een kennelijk onredelijke wijze tot de vaststelling is gekomen dat de openbare orde primeert en zwaarder doorweegt dan de elementen betreffende zijn privé- en gezinsleven en het feit dat hij zijn straf uitzit onder elektronisch toezicht.

3.7. Waar verzoeker er nog over valt dat verwerende partij in de eerste bestreden beslissing gewag maakt van elektronisch toezicht en erop wijst dat hij wegens zijn goed gedrag voorlopig in vrijheid is gesteld en hierdoor kan genieten van tewerkstelling, dient de Raad op te werpen dat verzoeker bezwaarlijk van de verwerende partij kan verwachten dat zij uit stuk 4 dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt en dat hij naar de verwerende partij verzonden heeft voordat ze de tweede bestreden beslissing trof, zou afleiden dat verzoeker voorwaardelijk in vrijheid werd gesteld. Stuk 4 betreft namelijk een brief van verzoekers raadsman van 16 februari 2018 betreffende de vestigingsaanvraag van verzoeker, waarin duiding wordt gegeven over de inkomsten van verzoekers echtgenote, waarbij de aandacht wordt gevestigd op verzoekers tewerkstelling en waarbij geconcludeerd wordt dat het gezin voldoende middelen heeft om te overleven en waarbij gevraagd wordt een verblijfstitel toe te kennen aan verzoeker op basis van gezinshereniging. Stuk 5 gevoegd bij het verzoekschrift betreft een beslissing van de rechtbank van eerste aanleg van Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, strafuitvoeringsrechtbank van 8 mei 2017 waarbij verzoeker voorwaardelijk in vrijheid wordt gesteld, doch dit bevindt zich niet in het administratief dossier en verzoeker toont niet aan dat dit stuk naar de verwerende partij werd gestuurd alvorens ze de bestreden beslissing trof. De verwerende partij kan dan ook niet verweten worden hiermee geen rekening te hebben gehouden of hierover niet te hebben gemotiveerd. Alleszins, verzoeker hecht veel belang aan de positieve evolutie in zijn strafuitvoeringstraject, doch de Raad benadrukt dat het het prerogatief van de staatssecretaris is om uitspraak te doen over het verblijfsrechtelijk statuut van verzoeker in het Rijk. De staatssecretaris is in het kader van artikel 44bis van de Vreemdelingenwet bevoegd om in het kader van een eigen individueel onderzoek na te gaan of de openbare orde vereist dat een einde wordt gesteld aan het verblijf en is hierbij niet gebonden is aan strafuitvoeringsmodaliteiten die worden toegekend.

Het derde middel is ongegrond.

3.8. In een vierde middel werpt verzoeker de schending op van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Juist doordat DVZ zonder enige reden het gezinsleven van verzoekende partij opzij schuift en dit secundair maakt aan de openbare orde en juist doordat DVZ geen rekening houdt met de cruciale belangen en elementen, enerzijds de reclassering van verzoekende partij in de Belgische samenleving en anderzijds de noodzaak van verzoekende partij in België voor zijn kinderen, werd de beslissing niet zorgvuldig genomen ;”

Gelet op de geuite kritiek volstaat het te verwijzen naar de bespreking van de derde middel.

Het vierde middel is ongegrond.

3.9. In een vijfde middel werpt verzoeker de schending op van het evenredigheidsprincipe.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Totaal ten onrechte meent DVZ dat het evenredigheidsprincipe werd gehandhaafd in concreto omdat men het algemeen belang boven het familiaal belang kan stellen en dat het familiaal belang als het ware in concreto niet bestaat ;

Wij moeten ook de gevolgen bekijken van een beslissing voor verzoekende partij en of er voor de verzoekende partij en of er een evenredigheid bestaat en de consequenties voor de verzoekende partij ;

Ook met dit element heeft DVZ geen rekening gehouden

Zoals reeds eerder gesteld wordt er geen rekening gehouden met een actuele positieve evolutie van de verzoekende partij ;

Verzoekende partij heeft een strafrechtelijk verleden opzij gezet en heeft een goede band met zijn kinderen ;

Zoals reeds eerder gesteld hebben de kinderen een vader nodig niet alleen omdat hun moeder veel ziek is doch ook omdat een kind recht heeft op een vader en een moeder ;”

3.10. Opnieuw focust verzoeker zich op zijn persoonlijke elementen maar hiermee toont hij niet aan dat de verwerende partij, gelet op de motieven die kunnen worden gelezen in de eerste bestreden beslissing en waar verzoeker nergens concreet op ingaat, op een onevenredige wijze verzoekers privébelangen ondergeschikt heeft gemaakt aan het algemeen belang. Het feit dat de verwerende partij het algemeen belang laat prevaleren op verzoekers familieleven, maakt niet dat hieruit kan worden afgeleid dat voor de verwerende partij het familiaal belang *“als het ware in concreto niet bestaat”* zoals verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift. De Raad herhaalt ten slotte nog dat de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk stelt *“dat huidige beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht geen verwijderingsmaatregel impliceert maar enkel een einde stelt aan uw verblijfsrecht”*.

Her vijfde middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA